

flexibilitate surprinzătoare în raport cu relativa masivitate a trupului său, iar Coca Bloos face din actorie o artă a interiorizării extreme, cu efecte catarctice asupra spectatorilor. Jocul ei ridică o biată poșetă la rangul de obiect ritual, care, după ce a apărat-o de ploaie și de agresori – fie ei și imaginari –, culege mana cerească, devenind receptacolul unei euharistii sui-generis: așezată cu picioarele atârând dincolo de rampă (așa cum, în final, va sta minute în șir, pe ultimul palier al scării de bloc, la șase metri deasupra scenei), Bătrâna se împărtășește cu o îmbucătură dintr-un ou (restul împachetându-l pentru mai târziu...) și cu un degetar de vin, în vreme ce în spatele ei tot ies din magazin persoane cu sacoșele doldora de alimente. De o încărcătură emoțională similară sunt cele două duete-cheie ale spectacolului: întrecerea pe aparatele de fitness dintre Tânăr și Băiatul de cartier (o veritabilă probă de atletism pentru Răzvan Mazilu și CRBL, solicitându-le din plin forța și rezistența) și scena de dragoste dintre Tânăr și Fată, caligrafiată cu infinită delicatețe și grație, iar în plus, incluzând probabil cel mai lung sărut din istoria coregrafiei, încheiat printr-o priză nemaivăzută, de extremă dificultate și pentru Răzvan Mazilu (care își ridică partenera incredibil de mult deasupra capului), și pentru Monica Petrică (ce urcă, pe arlechin, spre un simbolic al nouălea cer).

Și totuși, întreagă această sacralizare a cotidianului urban ar fi imposibilă fără muzica efectiv sacră a lui Johann Sebastian Bach, unde – așa cum spune Emil Cioran, citat și el copios în programul de sală – „nu există sentimente, ci numai lumea și Dumnezeu, legate printr-o scară de lacrimi pe care urcă alte lacrimi”.

Scara aceasta, prefăcută de către cei doi coregrafi într-o coloană sonoră de extremă noblețe și sensibilitate, este însă una care – din păcate – nu va locui nicicând în blocurile noastre răsunând de manele... Sublimă utopie, deci, acest *Block Bach* al Teatrului „Odeon”!

Teatrul Odeon – Block Bach, spectacol de teatru-dans. Regia: Alexandru Dabija. Coregrafia: Răzvan Mazilu și Amir Kolben (Israel). Scenografia: Alexandru Dabija și Laura Paraschiv. Visuals Casa Gontz. Muzica: J.S. Bach. Cu: Răzvan Mazilu, Monica Petrică, Coca Bloos, CRBL (numele de scenă al lui Eduard Andreianu, membru fondator al trupei *Simplu*). Premiera: 5 mai 2007.

Gina ȘERBĂNESCU

Block Bach și paradoxul sălășluirii

Recenta premieră de la Teatrul Odeon, spectacolul de teatru-dans **Block Bach**, ne pune la dispoziție o întreagă poetică a contrastelor.

La nivel narativ, spectacolul se construiește prin intersecția biografiilor a patru personaje: un tânăr (Răzvan Mazilu), o fată (Monica Petrică), un băiat care ar putea trece drept emanația mediului în jurul căruia se țese substanța dramatică a spectacolului (CRBL, numele de scenă al lui Eduard Andreianu, membru fondator al trupei *Simplu*) și o doamnă (Coca Bloos), care anunță de la început amenințarea camuflată în linearitatea vieții cotidiene: trecerea timpului, ca durată inautentică într-un mediu aparent fără deschidere spre ceea ce s-ar putea traduce prin transcendență.

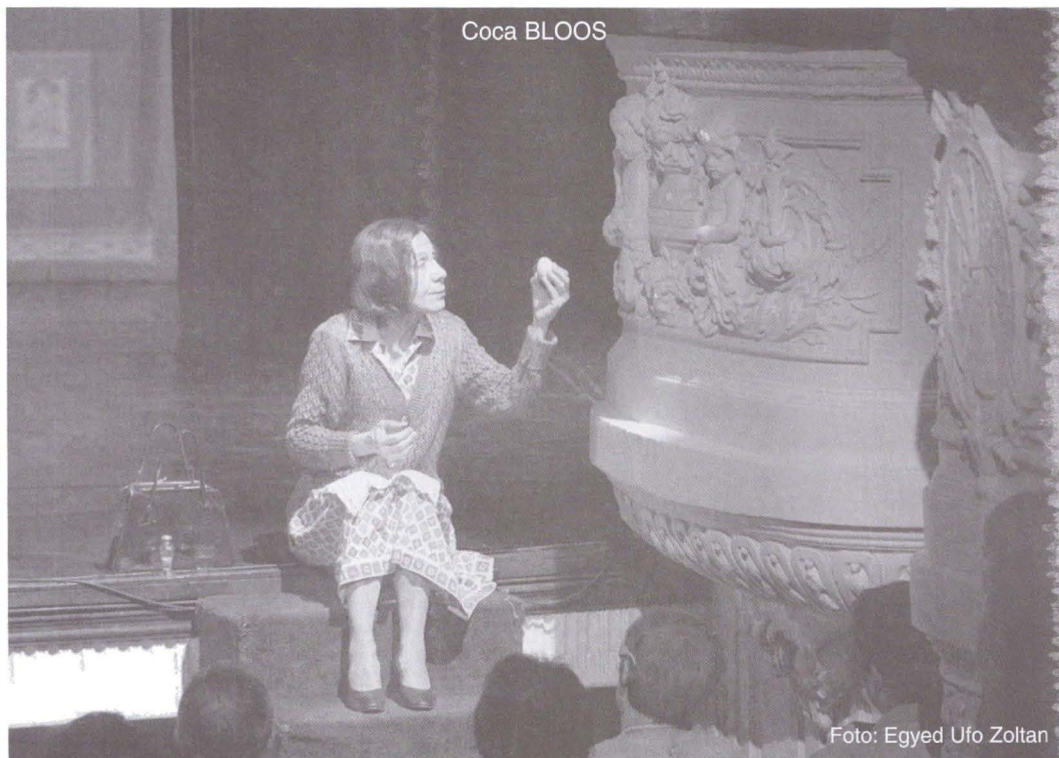
Spectacolul, regizat de Alexandru Dabija cu eficienta discreție a creatorilor autentici din perimetrul teatrului, are, la nivel regizoral, anumite caracteristici care ar putea trece drept principii ale artei teatrale:

- O esențialitate a sugestiei dată de liniile de forță ale spectacolului, puse în lumină de scenografia semnată de regizor, alături de Laura Paraschiv și de proiecțiile (o creație „Casa Gontz“) extrem de sugestive atât la nivel concret, cât și ca metaforă locuirii;
- o coerență matematică între simplitatea poveștii și complexitatea semnificațiilor, coerență rezultată din întâlnirea dintre cotidianul marcat de efemeritatea definitorie pentru lumea de la bloc și atemporalitatea muzicii baroce a lui J. S. Bach.
- O integrare ireproșabilă a artei teatrale în ansamblul altor arte (în cazul acesta dansul și artele vizuale), care dau o eficiență și mai mare discursului de factură teatrală, pus în valoare, în deosebi, prin discursul coregrafic.

Block Bach este un spectacol de teatru-dans și, așa cum ne-am obișnuit de multă vreme, această formă de artă este posibilă în perimetrul artistic românesc și grație talentului coregrafic și interpretativ al lui Răzvan Mazilu, care, alături de creatorul israelian Amir Kolben, semnează coregrafia spectacolului și întrupează personajul în jurul căruia gravitează toate semnificațiile.

Axa principală a spectacolului o constituie un paradox al sălășluirii: locuirea autentică este dată de edificiu ca emanație a celui ce îl locuiește. În cazul acesta, edificiul (blocul, absent ca materialitate brută, dar puternic prezent la nivel vizual), aparent inadecvat structurii celor două personaje principale între care se țese povestea de iubire, funcționează ca element de contrast care pune în valoare întâlnirea celor doi.

Block Bach are meritul de a armoniza limbaje de dans care ar putea părea incompatibile: dansul contemporan ca gen cult (prin interpretarea lui Răzvan Mazilu) și *break dance*-ul ca expresie paradigmatic urbană (prin armonizarea sa impecabilă cu muzica lui Bach, grație interpretării lui CRBL), ambele echilibrate și contrapunctate eficient de modul în care Coța Bloos metamorfozează un discurs teatral în planul sintetic al teatrului-dans. În ceea ce privește asumarea unui discurs coregrafic, trebuie menționat modul în care Monica Petrică dovedește o dată în plus că își poate integra expresivitatea oricărei forme de limbaj din perimetrul artei coregrafice. De asemenea, trebuie subliniată coerența între două stiluri coregrafice diferite (al lui Răzvan Mazilu și al lui Amir Kolben), care respectă impecabila logică a contrastelor în virtutea căreia se construiește întregul spectacol; duetul coregrafiat de Amir Kolben, având ca suport muzical fragmentul „Blute nur, du liebes Herz“ din *Matthäus Passion* de J.S. Bach, creează atât lirismul, cât și tensiunea ce va constitui substanța solo-ului final al lui Răzvan Mazilu, în care devin manifeste toate semnificațiile prezentate succesiv de-a lungul spectacolului, așezate sub semnul menționatului paradox al sălășluirii. Acest solo, coregrafiat de Răzvan Mazilu, este o reală bijuterie artistică dincolo de estetismul său, de frumusețea ce vine ca un contrapunct pentru mediul în care se țese acțiunea spectacolului. Valoarea acestui moment, expresiv și dificil din punct de vedere tehnic, stă mai ales în modul în care adună în el, ca într-un buchet de ritmuri și suspendări ale mișcării în vederea acutizării unei vădite dinamici lăuntrice, toate semnificațiile spectacolului:

- sălășluirea ca expresie a unei instanțe lăuntrice atinse de o experiență-limită, precum iubirea
- compatibilitatea între medii contrare, precum lumea de la bloc și lumea celestă a muzicii lui Bach.
- coerența între dinamica pasului cotidian și saltul spre transcendența unei lumi inefabile, aflate permanent la îndemână, dar ascunsă de timpul care se dovedește, în egală măsură, rezervor de efemeritate și veșnicie.

Oglindirea este, de asemenea, un principiu al spectacolului *Block Bach*. Între personaje și mediul în care acestea sunt integrate există o permanentă oglindire transfigurată în planul emoțiilor personale. Există două forme fundamentale de oglindire în *Block Bach*: prima este evidentă în relația dintre personaje și mediul creat prin scenografie și proiecții, iar a doua în cadrul poveștii de iubire dintre personajele principale, ambele forme de oglindire fiind sintetizate în soloul final, prin transfigurarea tuturor aspectelor fundamentale ale spectacolului într-o unică instanță scenică și într-un limbaj coregrafic de o mare complexitate și claritate, în același timp.

Lumea din *Block Bach* este desigur, lumea noastră cu toate stereotipiile, frumusețea, speranțele și amenințările ei. Mesajul fundamental constă însă în revelația faptului că accesul la autenticitate nu poate fi asigurat decât de o experiență-limită (în cazul acesta, iubirea) și de modul în ce ne definim ca ființe care sălășluiesc, fie că vorbim de spații exterioare, fie că ne raportăm la sălășuri lăuntrice pe care avem datoria să le construim cu minuțiozitatea și limpezimea transcendentă a muzicii lui Bach.